

PRZEGLĄD CZASOPISM ZAGRANICZNYCH

„Agrar- und Umweltrecht“

Christian Busse, *Das Auslaufen der EU – Milchquotenregelung zum Milchquotenjahr 2014/2015* (Zakończenie stosowania zasady regulacji kwot mlecznych w Unii Europejskiej w roku 2014/2015), AUR 2015, nr 1, s. 10-21.

Wbrew nieco mylącemu tytułowi artykuł nie zawiera wyłącznie przedstawienia zakończenia stosowania zasad funkcjonowania systemu kwot mlecznych w UE w 2014/2015. Busse dokonał bowiem w artykule szczegółowego opisu poszczególnych etapów rozwoju systemu kwot mlecznych od chwili jego wprowadzenia w 1984 r. aż do chwili obecnej. Nadto naszkicował możliwe scenariusze przyszłego rozwoju regulacji rynku mleka w ramach Wspólnej Polityki Rolnej.

Na wstępie Autor zawarł szczegółowy opis uzasadnienia wprowadzenia systemu kwot mlecznych jako narzędzia Wspólnej Polityki Rolnej. Na początku lat osiemdziesiątych rynek mleka Unii Europejskiej charakteryzował się silnymi nadwyżkami. Konieczne było ich usunięcie, zapewnienie równowagi. Narzędzie kwot mlecznych zostało wprowadzone do Wspólnej Polityki Rolnej jako najmniej inwazyjne, a jednocześnie w ocenie decydentów zapewniające producentom mleka odpowiedni dochód. Busse przy tym podkreślił, że w pierwotnym założeniu kwoty mleczne miały stanowić tylko rozwiązanie czasowe, ale faktycznie były stosowane nieprzerwanie od 1984 do 2015 r. Szczegółowe dane obrazują zmiany zarówno w liczbie producentów mleka w okresie stosowania systemu kwot mlecznych, jak i łączną ilość produkcji mleka na obszarze Unii Europejskiej. Kolejna część artykułu jest poświęcona aspektom prawnym końca systemu kwot mlecznych.

Hubertus Schmitte, *Dauergrünland und Pachtrecht* (Obszary trwale zielone i prawo dzierżawy), AUR 2015, nr 3, s. 93-99.

Schmitte wskazał na wstępie, że prawo unijne uzależnia prawo do dopłat bezpośrednich od zachowania przez producenta rolnego obszarów trwale zielonych. Zakaz przekształcania obszarów zielonych w obszary uprawne wynika przy tym także z innych aktów prawnych, zwłaszcza z zakresu ochrony przyrody oraz z prawa wodnego. Dlatego źródłem konfliktu pomiędzy wydzierżawiającym i dzierżawcą może być utworzenie przez dzierżawcę w trakcie trwania dzierżawy na gruncie wydzierżawionym obszaru trwale zielonego. Jeżeli w takim stanie odda on grunt wydzierżawiającemu po zakończeniu okresu dzierżawy, powstaje zagadnienie oceny tego faktu pod kątem odpowiedzialności odszkodowawczej dzierżawcy.

W pierwszej części artykułu autor przedstawił analizę prawa unijnego w zakresie obowiązku zachowania obszarów trwale zielonych. Wyodrębniony podrozdział poświęcony jest stanowi prawnemu po 1 stycznia 2015 r. Następnie Schmitte przechodzi do analizy samej umowy dzierżawy w niemieckim systemie prawa prywatnego. Podkreśla przy tym, że szkoda w niniejszym przypadku wynikałaby z tego, że wartość produkcyjna gruntów przeznaczonych do uprawy jest wyższa niż wartość obszarów trwale zielonych. W ocenie autora bezsporne jest, że dzierżawca powinien grunt dzierżawiony oddać w stanie, w jakim mu go wydano. Oznacza to obowiązek przekształcenia obszaru trwale zielonego ponownie w grunt uprawny. Kończącą część artykułu Schmitte poświęcił zagadnieniu wyliczenia wysokości odszkodowania.

Wolfgang Krüger, Jens Haarstrich, *Die Reform der Gemeinsamen Agrarpolitik – die wesentlichen Veränderungen ab 2015* (Reforma Wspólnej Polityki Rolnej – istotne zmiany od 2015 r.), AUR 2015, nr 3, s. 129-137.

Punktem wyjścia artykułu jest stwierdzenie, że obecny kształt Wspólnej Polityki Rolnej jest pochodną jej reformy z 2003 r. Wtedy wprowadzono zasadę dopłat niezależnych od wielkości produkcji danego producenta rolnego. Nowe przepisy regulujące Wspólną Politykę Rolną weszły w życie co do zasady dopiero z dniem 1 stycznia 2015 r. Autorzy artykułu na wstępie zawarli wyliczenie aktów prawa unijnego, które regulują obecnie Wspólną Politykę Rolną. Dalej lista zawiera ustawy i rozporządzenia implementujące wskazane prawo unijne na obszarze Niemiec. Kolejna część artykułu jest poświęcona analizie warunków, które producent rolny powinien spełnić, żeby móc wystąpić o dopłaty bezpośrednie. Jednym z punktów rozważań jest kwestia roszczeń młodych rolników o dopłaty w związku z rozpoczęciem działalności rolniczej. Autorzy podkreślili, że takie świadczenie stało się obligatoryjne na gruncie obecnego stanu prawnego. Prawo unijne dopuszcza przy tym, żeby państwa członkowskie określały dodatkowe – obok kryterium wieku – warunki, które młody rolnik powinien spełnić. Ustawodawca niemiecki nie skorzystał jednak z tej możliwości. Autorzy wskazali, że zasadą w praktyce stosowania prawa rolnego jest to, że producentem rolnym jest osoba fizyczna. Przedstawili jednak także analizę innych stanów faktycznych pod kątem dopuszczalności świadczenia na rzecz młodego rolnika. Odnieśli się do możliwości prowadzenia działalności przez młodego rolnika w ramach spółki cywilnej (niem. GBR), spółdzielni albo spółek komandytowej lub z ograniczoną odpowiedzialnością.

Opracowanie: MICHAŁ MARCINKOWSKI

PPR NR 1 (16) – 2015, 268-269
DOI: 10.14746/ppr.2015.16.1.15